

zdroj → <http://petrik.bigblogger.lidovky.cz/c/103300/Eterova-teorie-a-casoprostor.html>

(níže bude můj komentář)

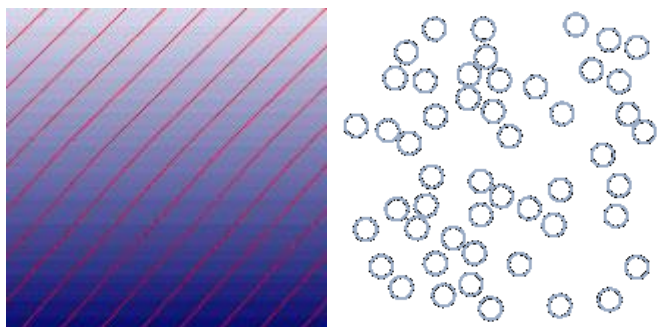
Éterová teorie a časoprostor

V předchozím článku jsme si ukázali, jak éterová teorie umožňuje jednoduše vysvětlit modelem šíření vln na vodní hladině postulát konstantní rychlosti světla teorie relativity. Nyní si ukážeme, jak tento model lze snadno použít i pro vysvětlení pojmu časoprostor známého z teorie relativity.

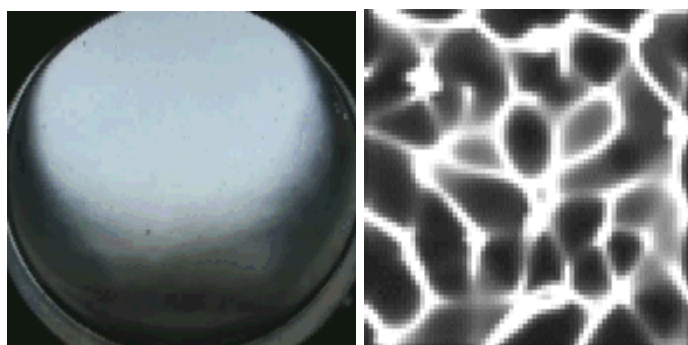
Význam prostoru a času pochopíme snadno na modelu vodní hladiny, který se chová jako lokální dvourozměrný časoprostor pro šíření vln na hladině. Hladina na řece je tvořena rozhraním dvou látek (vody a vzduchy), ale obecně může být tvořena látkou jedinou, třeba hladinou vody v uzavřené nádobě vyplněné vodními parami. Pokud je taková nádoba zahřátá nad bod varu, pára je silně stlačená a od kapaliny se liší vlastně jen rozdílnou hustotou. Podstata časoprostoru je tedy gradient hustoty hmoty prostředí.

Časoprostor v éterové teorii není předem dán ale vzniká kondenzací prostředí, kdy se pohyb částic "samovolně" uspořádá a vytvoří gradient, podél kterého se mohou šířit tzv. povrchové vlny, které jsou nositelem informace. Ve vodě jak známo se šíří i vlny zvuku, ale ty jsou poměrně slabé a šíří se všemi směry, takže informaci po hladině přenášet nemohou. Na druhé straně povrchové vlny se zase nešíří objemem vody, prostor pod hladinou je pro ně skrytý, jako kdyby fyzicky neexistoval.

Pro definici časoprostoru jsou důležité tzv. prostorové a časové rozměry. Ty vyjadřují počet stupňů volnosti při šíření energie v podobě povrchových vln přes dané rozhraní, tedy počet navzájem kolmých směrů, podél kterých se může šířit vlny na hladině, aniž ovlivňuje šíření vln v dalších směrech. Na vodní hladině se povrchová vlna může šířit ve dvou navzájem kolmých směrech nezávisle, časoprostor tvořený vodní hladinou má tedy dvě prostorové dimenze. Časová dimenze je pak ta, která je na prostorové dimenze kolmá, je to tedy směr kolmý na vodní hladinu. Povrchové vlny se časovou dimenzí šířit nemohou, čas pro ně neplyne.

Protože vodní hladina je přece jen příliš zjednodušený model časoprostoru, na animaci vpravo je ukázka, jak by tatáž kondenzace vypadala pro vyšší počet rozměrů. Časoprostor má v takovém případě vzhled houby nebo pěny, kterou se povrchové vlny šíří podél hranic bublin, vnitřek bublin v zásadě ignorují. Na animaci vpravo jsou všechny bubliny uzavřené, ale v obecném případě tomu tak vůbec být nemusí, časoprostorová pěna má vzhled dynamické houby, která se neustále mění podobně jako fluktuace hustoty v plynu, ale náležitě zhuštěné, takže gradienty připomínají tenké membrány a struny. V éterové teorii je tvoří fluktuace hustoty analogické těm, které můžeme pozorovat při rozpouštění cukru ve vodě, nebo v horkém tetelícím se vzduchu nad táborovým ohníčkem. A protože si je můžeme snadno představit, můžeme si i snadno představit a modelovat některé rysy jejich chování. Na animaci níže vlevo jsou fluktuace hustoty v horké stlačené páře, na obrázku vpravo jsou podobné fluktuace při větším zvětšení.

Shrnutí: V éterové teorii jsou časoprostorem vždy fluktuace prostředí, nikdy prostředí samotné. Pokud je prostředí stejnorodé, povrchové vlny se jím šířit nemohou a proto nemůže sloužit k přenosu informace na dálku. Směry podél povrchu fluktuací slouží jako prostorové dimenze, zbývající směry na tyto rozměry kolmé jsou časové dimenze, kterými se povrchové vlny nešíří.

Milan Petřík

Éterová teorie a časoprostor

V předchozím článku jsme si ukázali, jak éterová teorie umožňuje jednoduše vysvětlit modelem šíření vln na vodní hladině postulát konstantní rychlosti světla teorie relativity. Nyní si ukážeme, jak tento model čili model šíření vln na vodní hladině jak lze snadno použít i pro vysvětlení pojmu časoprostor ?? ; čili : Petřík chce modelem šíření vln na vodní hladině vysvětlit „pojem“ časoprostoru .. ???? ... ? známého z teorie relativity. Proč to tak říká ?, to uvidíte za chvíli ; protože prýy čp není primární, ale vzniká kondenzací prostředí, které je primární...; no, to je pro mě hrůůza.

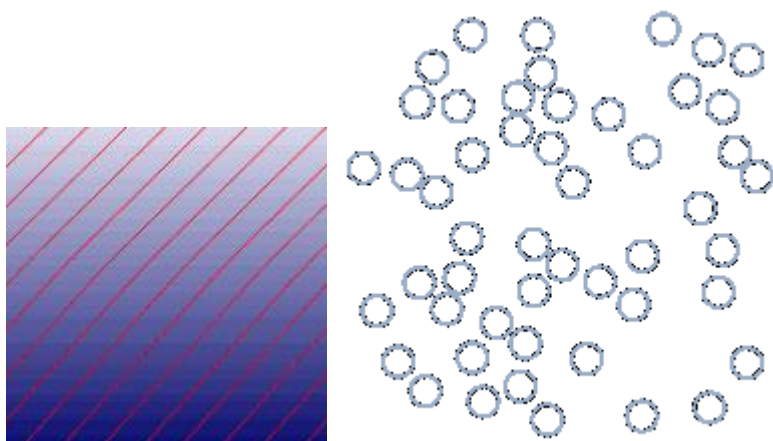
Význam prostoru a času pochopíme snadno na modelu vodní hladiny, ??? ... vysvětlení „významu“ čp (ve vesmíru) není vysvětlením „pojmu“ čp“. Vysvětlování významu pušky v armádě ještě není vysvětlením >co to puška je<. Pane Petříku, pletete si dojmy s pojmy, který se chová jako lokální dvourozměrný časoprostor pro šíření vln na hladině. Hladina na řece je tvořena rozhraním dvou látek (vody a vzduchy), ale obecně může být tvořena látkou jedinou, třeba hladinou vody v uzavřené nádobě vyplněné vodními parami. Pokud je taková nádoba zahřátá nad bod varu, pára je silně stlačená a od kapaliny se liší vlastně jen rozdílnou hustotou. Podstata časoprostoru je tedy gradient hustoty hmoty prostředí. ?? To je tak, tak blbě řečeno, že...; Na druhou stranu, směřuje to (ne)nápadně k výkladu dvouveličinového vesmíru. Samozřejmě, že hustota hmoty (jistého lokálního monobloku hmotového) je proměnlivá (v čase), a samozřejmě, že můžeme sledovat rozhraní dvou různě hustých hmotných prostředí a pak i zněny hustot obou sousedících hustot, a tím i gradientu hustoty v nehomogenním monobloku, atd.., ale : tím ještě, pane, nevysvětlujete „podstatu“ časoprostoru, jak tu tvrdíte. Je to přesně naopak. Ano,.. pokud budete považovat sám časoprostor za „schopný křivení“, a tímto faktem že je dána možnost, že různě multikřivé lokální útvary čp jsou už hmotovým stavem, hmotovým projevem, hmotou, pak lze takto vysvětlovat podstatu hmoty z čp,.. a tedy i gradienty hustoty prostředí (hmotového) jakožto zněny křivostí toho čp. Čili nevysvětlujete podstatu čp na základě gradientu hustot, ale naopak vysvětlujete podstatu hmoty na základě gradientu křivosti časoprostoru.

Časoprostor v éterové teorii není předem dán ale vzniká kondenzací prostředí, v HDV je to přesně naopak. Časoprostor je předem dán (!) (proč, to nevím) jako vesmírotravné prostředí, a ten čp je pak modelován do nespočtu křivostí (lokálních i globálních), jimiž se vyrábějí stavy toho čp (globální : jako pole, lokální : jako >vlnobalíčky< čili elementy jako je kvark U, kvark D,

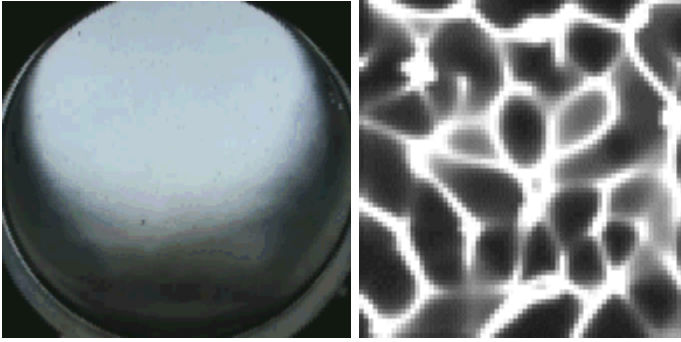
a lepton – což stačí na veškerou hmotu, co se na ní koukáme z okna paneláku), s charakterem hmotovým a s projevy hmotovými v jejich kombinacích, vzájemných přeměnách jakožto přeměny (bezpočtu) „křivostí“ vlnoshluků, pospojovaných multishluků (chemické a biologické látky) atd. atd. atd. kdy se pohyb částic "samovolně" uspořádá a vytvoří gradient, podél kterého se mohou šířit tzv. povrchové vlny, které jsou nositelem informace. ano, křivost čp je nositelem informace.. potažmo vzájemné vztahy a vazby těchto křivostí (čp) a jejich proměny = jsou nositeli informace.. Ve vodě jak známo se šíří i vlny zvuku, ale ty jsou poměrně slabé a šíří se všemi směry, takže informaci po hladině přenášet nemohou. Na druhé straně povrchové vlny se zase nešíří objemem vody, prostor pod hladinou je pro ně skrytý, jako kdyby fyzicky neexistoval.

Pro definici časoprostoru jsou důležité tzv. prostorové a časové rozměry. Podle mě trochu jinak. Jak uvádím v HDV, tak Čas a Délka jsou veličiny, („boží“ artefakty) nezadatelné, nenahraditelné, (nezaměnitelné ??), nezničitelné, neproměnitelné, nezrušitelné, tj. vesmírotravné, které podléhají „vlastní multiplite“, tj. mohou *jakousi* genezí vytvářet (prozatím nemám vysvětlení na původ pohnutky, podle které veličina „realizuje“ své dimenze) své dimenze. Dimenze základní veličiny Délka, Čas...tedy dimenze (x-délka, y-šířka, z-výška) ; a dimenze (t_1, t_2, t_3) je tu pojmem totožným s pojmem >rozměr<. Takže proti výkladu Petříka, že >rozměry< veličin Délka a Čas definují časoprostor, tento výrok poopravuji, respektive doplňuji, že prostoročas definují, obecně, dimenze, kde každá dimenze je jiným >rozměrem< ... protože : rozměr x-délka je vlastně jiným rozměrem než y-šířka, ač oba rozměry jsou dimenzí té veličiny. U veličin odvozených (složitějších) a vedlejších, složených ze základních veličin, pak už neplatí, že dimenze je totožná s rozměrem. (výklad o tom, o pojmech jinde). Ty rozměry vyjadřují počet stupňů volnosti obecně ano ; při šíření energie bude-li hmotový vlnobalíček v 5ti dimenzionálním čp, pak nejen šíření energie, ale i jiné děje, projevy hmotové mají „do těch 5 ti dimenzí-rozměrů“ volnost chování-projevu.. v podobě povrchových vln přes dané rozhraní, tedy počet navzájem kolmých směrů, podél kterých se může šířit vlny na hladině, aniž ovlivňuje šíření vln v dalších směrech. Na vodní hladině se povrchová vlna může šířit ve dvou navzájem kolmých směrech nezávisle, časoprostor tvořený vodní hladinou má tedy dvě prostorové dimenze. ach jo... paní Nováková tvořená (jen) vodní hladinou má tedy jen dvě >prostorové< dimenze... ach jo... ; podobně Petřík degraduje pojem vakuum ... (viz jinde) Časová dimenze je pak ta, která je na prostorové dimenze kolmá, ??!!!!, pak .. pak přesně dle této věty, rigorózně vzato, jsou ty časové dimenze nejméně tři. !!! každá kolmá na délkovou dimenzi (a neznámo proč na všech třech časových dimenzích je tok času stejný ...? úvahy o tom jinde, na přání čtenáře) .Čtenář at' si důkladně přečte tu Petříkovu větu jak je

řečená. je to tedy směr kolmý na vodní hladinu. Povrchové vlny se časovou dimenzí šířit nemohou, čas pro ně neplyne.

Protože vodní hladina je přece jen příliš zjednodušený model časoprostoru, na animaci vpravo je ukázka, jak by tatáž kondenzace vypadala pro vyšší počet rozměrů. Časoprostor má v takovém případě vzhled houby nebo pěny, O.K. ano .. prvotní je čp a druhotný je stav „pěny čp“, čili : křivý čp. Toto „křivé“ prostředí (pěna čp nemůže být nic jiného než křivý čp, to je logické, né ?) je už hmotovým prostředím ..., je polem nebo látkou, nebo dalšími hmotovými stavy. Hmotové stavy jsou produkcí >křivosti čp< !!!!!!!!!!!!! kterou se povrchové vlny šíří podél hranic bublin, vnitřek bublin v zásadě ignorují. Na animaci vpravo jsou všechny bubliny uzavřené, ale v obecném případě tomu tak vůbec být nemusí, časoprostorová pěna (coby vřící vakuum .. „vřící“ prázdný čp, čili se v něm na planckových škálách proměňují >stavy křivosti< .. vakuum, v němž vyskakují a zase zanikají-zaskakují „zpět“ (do Higgsova pole ?) páry virtuálních částic, což označujeme jako fluktuace, atd., atd. – úvahy jindy a jinde) má vzhled dynamické houby, která se neustále mění podobně jako fluktuace hustoty v plynu, ale náležitě zhuštěné, takže gradienty připomínají tenké membrány a struny. V éterové teorii je tvoří fluktuace hustoty analogické těm, které můžeme pozorovat při rozpouštění cukru ve vodě, nebo v horkém tetelícím se vzduchu nad táborovým ohníčkem. A protože si je můžeme snadno představit, můžeme si i snadno představit a modelovat některé rysy jejich chování. Na animaci jistě, animace tu ale nedokazují, že vše pozorovatelné „jako“ hmota ve své podstatě není výrobek z časoprostoru >křivením čp< do vlnobalíčků, které se pak „spojují a nabalují“ do bizarních propletenců – viz chemie a biologie ...až DNA. níže vlevo jsou fluktuace hustoty v horké stlačené páře, na obrázku vpravo jsou podobné fluktuace při větším zvětšení.

Shrnutí: V éterové teorii jsou časoprostorem vždy fluktuace prostředí, **nesmysl ; tedy v éterové teorii, tam ano...tam to tak je..!** nikdy prostředí samotné. Pokud je prostředí stejnorodé, povrchové vlny se jím šířit nemohou a proto nemůže sloužit k přenosu informace na dálku. Směry podél povrchu fluktuací slouží jako prostorové dimenze, zbývající směry na tyto rozměry kolmé jsou časové dimenze, kterými se povrchové vlny nešíří.

Milan Petřík

26.9. 2009 a komentář můj 24.10.2009

Pod čarou poznámka ke grázlovi M.Petráskovi : tak podobně má vypadat kritika díla, o kterém se domníváš, že je to blábol. Nepadla tu ani jedna podpásová urážka autora, pouze protinázory, argumenty a logické námitky i když s mírnou ironií ... grázle.

((Ve tvém posměšném **degradujícím** fejetonu z 5.6.2005 → http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/n/n_002.doc jich padlo 40 ; neomluvil ses dodnes. !))

24.10.2009